

Vzpomínka na KOCLÍŘOV-2006

Českomoravská Fatima..... Koclířov...

Nikdy jsem tam nebyla a přiznám se, jela jsem tam se zvědavostí.... První květnový víkend Krásné počasí....Mše pod širým nebem.... Proslulý kněz z cizí země... Jaké to bude....?

První dojem: Na parkovišti je docela dost autobusů, další a velký kostel ve vesnici, vkusně opravená budova kláštera, stánek s docela hezkými sv.obrázky a medailonky, - začíná to docela dobře.

Za klášterem se prostírá do svahu krásný, velký sad s množstvím nakvetlých jabloní, - oproti tomu novodobá žlutě krytá kovová konstrukce stánku nad podiem působí trochu ne- zvykle v blízkosti klasické stavby kostelní věže..., ale marná sláva, je 21.století.

Při mši uvnitř v klasickém kostele je člověk tak nějak sám, když stojí před Bohem, i když je kolem dokola obklopen lidmi, aspoň já to tak cítím. Nebo aspoň, že před ním stojíme jen jako lidé, členové a zástupci lidského společenství. Nic člověka nerozptyluje, všechno kolem je důvěrně známé, i vyrytá kresba na kostelní lavici už neodvádí pozornost. Někdy i chvilková nuda se vloudí, neboť vše plyne podle zažitých neměnných rituálů....Kolem je ti- cho, i člověk sám se ztiší a pak každý nečekaný ostřejší zvuk působí až nemile, že sebou člo- věk málem trhne. Je to příležitost pro hluboké a osobní setkání s Bohem.... Jsem jenom já a Bůh...

Ale v Koclířově? V Koclířově je všechno úplně jinak....

Do svahu se opírá plnou silou slunce a pod nohama silně voní rozdrčené listy mateří- doušky. Lidé na lavičkách soustředěně sledují a poslouchají dění na podiu. Ti, na které už ne- zbylo místo, postávají a posedávají opodál, někteří i na dece polehávají a sledují běh mraků na ostře modré obloze. Jiní pomalu přecházejí a hledají nejlepší místo pro výhled nebo pro ob- jektiv svého fotoaparátu, někteří si i tiše něco sdělují. Člověk opakuje Mariánské Litanie a přitom může vnímat lesklé kamínky v čerstvě vyhrabané hnědé hlíně před myší dírou, a sle- dovat včely a motýly, slastně unavené ze sladké šťávy prvních květů.

Pozoruji před sebou pokroucené a mechem porostlé ohnuté větve starších jabloní, už dlouhá léta neprořezaných. Větve, které už potřebují být nahrazeny novými, mladými, jež se už dychtivě tlačí uprostřed přehoustlé koruny a napadá mě srovnání s během lidského života. V létě tady bude pod stromy krásný stín...

Uvědomuji si hlasitý zpěv ptáků a sleduji jejich přelety ze stromu na strom, jejich hle- dání chleba vezdejšího i jejich hašteřivé souboje o partnerku, - aniž by mne to odvádělo od sledování mše. Za zády se opírá do lesa silný vítr, poryvy větru slyšitelně hučí v korunách smrků a na protějším kopci jezdí po nové silnici jedno auto za druhým. Z aut jsou ale vidět jen kabiny vysokých tiráků a jednotvárné sotva slyšitelné hučení aut je sem tam přerušeno vysokým, dálkou utlumeným hlasem silných motorek. Z vesnice sem občas zalétne i popěvek mo- derní melodie z radia a zvuk travní sekačky, jak lidé někde pracují na zahrádkách. Ale kupo- divu tady nic nepůsobí rušivě, naopak, vše se slévá se současně zpívanými písněmi do jedno- ho proudu. Je to chorál dnešního přítomného života a světa, který jako by se přidával a stou- pal k nebesům zároveň s pokračující mší. Vzpomínám na své milé, kteří tady nejsou a zahrnu- jí je do svých modliteb.

Celý rozlehlý svah je výborně ozvučen. Dole zní přímluvy a i ty jsou pro mě nezvyklé a nové. Je vidět, že P.Wella je cizinec a je zvyklý pronášet přímluvy v jiných komunitách,

kteře mají úplně jiné problémy. Přímluvy nám mohou znít nejprve trochu vzdáleně a cize, ale na druhé straně nás donutí si uvědomit, jak široká a různorodá je lidská komunita všude po celém světě. Že tady nejsme jen my s našimi někdy malými (nebo dokonce malichernými) bolístkami, ale že jinde lidé trpí daleko více a mnohdy zápasí jen o holé životy. A také, jak jsme si navzájem blízcí, jak je dnešní svět díky technice úzce propojen. I to, že je mše sloužena v angličtině a překládá se do češtiny, je zajímavým obohacením pro ty, kdo ovládají tento jazyk.

Sedám si do světle zelené jarní trávy, trochu mne tlačí nějaké větvičky a blízko u mých nohou se v díře objevuje krásná zelená ještěřka. Ani se nehnu, abych ji nevyplašila, nikdy jsem ji ještě neviděla tak zblízka, ale ona se vůbec nebojí a za chvíli se za ní objevuje druhá. Ta už je opatrnější, ale nakonec ani mé pohyby a zvuk fotoaparátu je nevyplaší. Je to nevšední zážitek.

Na protějším kopci je vidět na sluncem zalitých loukách přebíhající stíny velkých mraků, nebe se pomalu zatahuje, obloha černá a vše nasvědčuje blížící se bouři. Vítr neuvěřitelně sílí, cítím první dešťové kapky na tváři a přemýšlím jak moc zmokneme, protože do konce mše už není daleko, je právě před přijímáním.

Myslím na Sv.Františka z Asissi, na jeho chvalo zpěv, a mám podobný pocit. Jak všechno stvořené volá a chválí Boha, - všechny smysly a všechny živly jsou tady zároveň přítomny a účastny sloužení slavné mše. Plazi, rostliny, stromy, ptáci, lidé, slunce, mraky, déšť, vítr, blesky, všudypřítomná technika, lidská práce, vše je zde přítomno a obsaženo, všichni jsme jedno, já jsem součástí toho všeho, Bůh je tady s námi a my všichni jsme součástí Boha.... výjimečně nádherný a silný pocit!

Mše je přerušena a bude dokončena v kostele. Trvá docela dlouho než se dav lidí pomalu přesune dovnitř. Kostel i dlouhé chodby kláštera jsou zcela zaplněny. Zůstávám raději venku, ale nakonec ani moc neprší, spadlo jen pár kapek. Lidé klečí i na prostranství před kostelem, už se tam prostě nevešli. Čekám, až bude volněji a poslouchám útržky hovorů několika mladých lidí. Ahoj... odkud jsi... aha, já jsem z.... byl jsi dopoledne ?..... ano, bylo to skvělé... máš moje číslo... mám... tak napiš... sejdeme se příště... určitě.... tak nashle...

Chovám opuštěného přítulného kocourka a ohřívám si o něj ruce, protože se už ochladilo, a je mi moc dobře.

Poslední dojem: Bylo to krásné.....
Mše pod širým nebem má úplně jiný rozměr....
Byl to neuvěřitelně krásný a silný zážitek a trvá ve mně dodnes....

PS: Jeďte se podívat do Koclířova!

Alena Zlámalová